

Република Србија
УПРАВНИ СУД
13 У.7020/13
20.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Слађане Бојовић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., Ул. ... бр. ..., против пресуде тужене Адвокатске коморе Србије-Дисциплинског суда, број 3/2013 од 23.02.2013. године, у предмету новчане казне, у нејавној седници већа одржаној дана 20.03.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореном пресудом ставом првим диспозитива делимично је усвојена жалба Дисциплинског тужиоца Адвокатске коморе Београда изјављена против пресуде Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, број 16/2012 од 27.11.2012. године и преиначена пресуда Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, број 16/2012 од 27.11.2012. године у погледу одлуке о дисциплинској санкцији тако што Дисциплински суд Адвокатске коморе Србије, окр. А.А., адвокату из ..., Ул. ... бр. ..., због теже повреде дужности адвоката из члана 77. став 1. Закона о адвокатури и члана 241. став 1. тачка 6 Статута АК Србије-заступање код судова, државних органа и других организација противно закону, Статуту Адвокатске коморе Србије и Кодексу професионалне етике адвоката, члан 241. став 2. тачка 7. Статута АК Србије-несавесно заступање, члан 241. ст. 2. тачка 35. Статута АК Србије-фалисификовање записника или друге документације, и изречена новчана казна у износу од 180.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Другим ставом диспозитива одбијена се жалба окр. А.А., адвоката из ..., у целисти као неоснована. Ставом трећим диспозитива одређено да у преосталом делу првостепена пресуда Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, број 16/2012 од 27.11.2012. године остаје неизмењена. Ставом четвртим диспозитива обавезан је тужилац да на име трошкова другостепеног поступка плати износ од 24.000,00 динара, на рачун Адвокатске коморе Србије, ближе означен у диспозитиву, у року од 15 дана од дана пријема другостепене пресуде под претњом принудног извршења.

Првостепеном пресудом Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, број 16/2012 од 27.11.2012. године, окривљени А.А., адвокат из ..., оглашен је кривим зато што је скривљено, односно са умишљајем, јер је био свестан свога дела и хтео његово извршење, повредио професионалне обавезе и нарушио част и углед адвокатуре, на тај начин што је у својству браниоца по службеној дужности осумњиченог Б.Б., из ..., Ул. ... бр. ..., а због кривичног дела неовлашћена производња,држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, пред органима полиције дана 17.03.2009. године, иако није био присутан саслушању окривљеног нити са њима пре саслушања обавио поверљив разговор, на захтев службених лица полиције, потписао записник о саслушању осумњиченог од

17.03.2009. године, лажно потврдивши својим потписом у својству браниоца да је наводно саслушању осумњиченог присуствовао, помогавши тако да органи полиције сачине неистиниту службену исправу да би се пред судом употребила као права, да би на главном претресу одржаном дана 30.09.2011. године пред Вишим судом у Београду у кривичном поступку против окр. Б.Б. који се води по оптужници Вишег јавног тужиоца у Београду КТ 1598/09 од 24.09.2010. године за наведено кривично дело, при давању исказа у својству сведока потврдио да је записник о саслушању у полицији од 17.03.2009. године само потписао, а да није присуствовао када је окривљени износио своју одбрану и да је тај записник већ раније био сачињен, да би затим на главном претресу пред истим судом одржаном 05.12.2011. године поново саслушан у својству сведока, тај свој исказ изменио истичући да је био присутан када је окривљени износио пред полицијом своју одбрану и са њим обавио поверљив разговор, али суд овако измењен исказ није прихватио већ закључио да приликом саслушања осумњиченог у полицији бранилац по службеној дужности, окр. А.А. није био присутан, већ да је накнадно дошао и само потписао записник који је већ био сачињен, те је суд због тога морао, јер је исказ осумиченом дат у полицији прибављен супротно одредби члана 226.став 9. ЗКП морао својим решењем К.3868/10 од 05.12.2011. године издвојити из списка, јер се на тако прибављеном доказу не може заснивати судска одлука у смислу члана 18. став 2. ЗКП-а, при том, био свестан да је овако његово дело забрањено и могао схватити значај свог дела и управљати својим поступцима, чиме је учинио дисциплинско дело повреде професионалних обавеза и нарушавање части и угледа адвокатури-члан 77. став 1. Закона о адвокатури, несавесно заступање из члана 241. став 2. тачка 8. Статута Адвокатске коморе Србије, недостојно иступање пред судом члан 241. став 2. тачка 30. Статута Адвокатске коморе Србије и фалсификовање записника члан 241. став 2. тачка 37. Статута Адвокатске коморе Србије, те му је уз примену члана 213. став 1. тачка 8. Статута Адвокатске коморе Србије, а на основу члана 77. став 1. тачка 2. став 4. став 5. и став 8. Закона о адвокатури изречена условна новчана казна у износу од 180.000,00 динара и истовремено утврђено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 3 дана од правоснажности дисциплинске пресуде не учини нови дисциплински преступ.

У тужби поднетој Управном суду дана 27.04.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа. Истако је да је пресудом Вишег суда у Београду 2 П 683/2012 од 21.02.2013. године, одређена привремена мера којом је забрањено органима Адвокатске коморе Београда, да заступају и представљају Адвокатску комору Београд према трећим лицима. Органи Адвокатске коморе Београда су изабрани на основу против уставних одредби које је констатовао Уставни суд Србије. Нови избори су расписани и објављени 01.10.2011. године и сви ти органи су нелегитимни и сви акти које су ти органи донели не производе правно дејство. С обзиром на насталу ситуацију, произлази да је све урађено од нелегитимних органа и сви њихови акти се морају ништити као да нису донети. Навео је да неће износити чињенице везане за утврђивање одговорности по оптужници Дисциплинског тужиоца Адвокатске коморе Београда јер ако се потврди првостепена пресуда Вишег суда, непотребно би било какво утврђивање чињеничног стања и оцена законитости и правичности другостепене пресуде према окривљеном. Предложио је да суд након одржане јавне расправе огласи другостепену пресуду Дисциплинског суда Адвокатске коморе у Београду ништавим правним актом, да она не производи правно дејство.

У одговору на тужбу тужени орган је остао усевему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да је тужба неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и

списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно салушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, јер је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужени орган правилно оценио на основу доказа током правилноведеног дисциплинског поступка да је првостепени дисциплински суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање да је у спроведеном дисциплинском поступку окривљени адвокат учествовао и дао одбрану али да је у изради писменог отправака пресуде Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, број 16/2012 од 27.11.2012. године погрешно наведена повреда дужности адвоката. Наиме, чланом 77. Закона о адвокатури ("Службени гласник РС", број 31/2011...24/2012-ОУС), утврђено је да адвокат одговара за лакше и теже повреде дужности адвоката и угледа адвокатури, а у члану 241. Статута Адвокатске коморе Србије ("Службени гласник РС", број 85/2011...78/2012), у ставу 1. је утврђено да се под тежом повредом дужности адвоката и угледа адвокатури сматра нарушавање дужности и угледа адвокатури прописаних Законом, Статутом Адвокатске коморе Србије и Кодексом професионалне етике адвоката, а у ставу 2. цитираног члана Статута утврђено је које се радње и поступци адвоката сматрају тежом повредом дужности адвоката. Тужени орган је правилно образложио да је првостепени орган погрешно утврдио назив теже повреде и дужности адвоката и уместо у називу како је дефинисан Законом о адвокатури и Статутом Адвокатске коморе Србије у диспозитиву оспорене дисциплинске првостепене пресуде утврдио да је окривљени адвокат одговоран за дисциплинско дело "повреде професионалних обавеза и нарушавање части и угледа адвокатури" које под тим називом није предвиђено Законом о адвокатури ни Статутом Адвокатске коморе Србије, чиме је учињена повреда правила дисциплинског поступка, јер дисциплински органи могу да дисциплинску одговорност утврђују једино у оквиру прописаних норми у Закону о адвокатури и Статуту Адвокатске коморе Србије и да евентуално утврђену одговорност адвоката опредељују у односу на називе и врсте дисциплинске повреде које су прописане цитираним прописима.

Тужени орган је оценио да је у првостепеном поступку потпуно и правилно утврђено чињенично стање и на несумњив начин утврђено постојање дисциплинске одговорности окривљеног адвоката а да је у писмени отправак првостепене пресуде унет погрешан назив повреде дужности адвоката и нарушавање угледа адвокатури то је у другостепеном поступку отклоњена неправилност која није од битног утицаја на другачије одлучивање у овом дисциплинском поступку.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган оценио да је првостепени суд на потпуно и тачан начин утврдио да је окривљени адвокат учинио теже повреде дужности адвоката које су му стављене на терет и као веродостојне прихватио изјаве које су дате на главном претресу у предмету К.3868/10 пред Вишим судом у Београду дана 30.09.2010. године, изјава окривљеног адвоката и Б.Б. дата приликом суочења са окривљеним адвокатом А.А. од 05.12.2011. године.

Суд је ценио наводе тужбе и нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово са разлога јер је дисциплинска одговорност тужиоца утврђена на основу тачно и потпуно утврђеног чињеничног стања у прописаном дисциплинском поступку у коме је тужилац учествовао и пружио одбрану у складу са Законом о адвокатури и Статутом Адвокатске коморе Србије. Како је решењем Вишег суда у Београду од 18.04.2013. године стављено ван снаге решење Вишег суда у Београду 2П 683/12 до 21.02.2013. године садржано у ставу другом изреке

пресуде истог суда од 21.02.2013. године, којим је усвојена привремена мера то, по оцени суда, нису основани наводи тужбе којима се указује на донету привремену меру којом је забрањено органима Адвокатске коморе Београда да заступају и представљају Адвокатску комору Београд, према трећим лицима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), тужбу одбио и одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.03.2015. године, 13 У. 7020/13

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/РР